

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.682 van 30 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. DESUTTER en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing is als volgt geredigeerd:

“U werd op 14 april 2008 van 9u12 tot 11u02 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Servië, meer bepaald uit Depcë, gemeente Preshevë. Volgens uw verklaringen begonnen uw problemen in 2007. Meer bepaald zou u problemen hebben gekregen met de politie, die u onterecht een aantal boetes, hoofdzakelijk verkeersboetes, zou hebben gegeven. U verklaarde dat u vanaf februari 2008 driemaal het slachtoffer bent geworden van fysiek geweld uitgevoerd door gendarmes. De eerste keer, in februari 2008, zouden ze u verweten hebben dat u met uw vee de straat blokkeerde, waarop één van de gendarmes u getrapt zou hebben. De tweede keer zou in maart 2008 geweest zijn, toen een soldaat u zonder aanleiding zou geslagen hebben in het bos. De derde keer zou bij u thuis geweest zijn, niet lang voor uw vertrek naar België. Enkele dronken gendarmes zouden geprobeerd hebben uw woning binnen te dringen, maar toen

u ze tegenhield sloegen ze u en vertrokken daarna weer. Op 14 maart 2008 verliet u uw land van herkomst. U diende op 18 maart 2008 een asielaanvraag in in België. Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u de politie en de gendarmerie. U vreest verder ook gearresteerd te worden omdat u een aantal boetes niet betaald zou hebben. U heeft de volgende documenten voorgelegd: uw licna karta dd. 2 maart 2004, uw rijbewijs dd. 15 december 2005, een brief dd. 16 mei 2006 van het ministerie van Binnenlandse Zaken inzake een strafprocedure, een vonnis dd. 13 april 2006 inzake verkeersinbreuken en een convocatie dd. 16 april 2008.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Servië te zijn ontvlucht en er niet naar te kunnen terugkeren omdat u problemen had met de politie en de gendarmerie. Ze zouden u, volgens u onterecht, verschillende boetes gegeven hebben en u zou ook tot driemaal toe fysiek zijn mishandeld. Op een gegeven moment zou een soldaat u geslagen hebben in het bos terwijl u hout aan het kappen was. U beweerde hiervoor nochtans een vergunning te hebben. Hierover dient in de eerste plaats te worden gesteld dat u deze verklaringen niet met documenten hebt kunnen staven. U stuurde weliswaar een aantal gerechtelijke documenten op, maar deze tonen enkel aan dat u verkeersboetes hebt gehad en dat u zich moest aanbieden bij de gerechtelijke instanties. Nochtans werd u expliciet gevraagd de vergunning die u had op te sturen (CGVS-gehoorverslag p. 9). Hoe dan ook hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u, indien u werkelijk het slachtoffer zou zijn geworden van fysiek geweld door de politie/gendarmerie en onterecht allerlei boetes zou hebben gehad enkel omwille van uw etnie, u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming of geen gerechtigheid zou kunnen bekomen van de gerechtelijke autoriteiten in Servië. U verklaarde geen enkele keer klacht ingediend te hebben bij de autoriteiten, hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de rechterlijke macht in Servië belast is met het toezicht houden op de naleving van de mensenrechtennormen door de staat en al zijn organen en instellingen. Ook zijn er talrijke niet-gouvernementele organisaties actief die rechtshulp bieden aan personen wier mensenrechten (zouden) zijn geschonden. Deze organisaties kunnen zonder belemmeringen hun activiteiten ontplooiën. Concreet voor de situatie in Zuid-Servië dient te worden gesteld dat, na het conflict in de periode 2000-mei 2001, de situatie drastisch is verbeterd. In de maanden na het vredesakkoord werd er in de regio een multi-etnische politiemacht opgericht om zo de belangen van de etnische Albanezen beter te kunnen behartigen. Sinds eind 2002 is een door de OVSE in moderne politietechnieken getrainde multi-etnische politiemacht actief in de regio. Daarnaast werd er op 13 augustus 2001 in Bujanovc een kantoor van het Ministerie voor Nationale en Etnische Minderheden geopend waar burgers uit Preshevë, Medvegje en Bujanovc terecht kunnen met hun klachten en bezwaren wanneer zij menen dat hun burger- en mensenrechten werden geschaad. Bovendien is het OHCHR (Office of the High Commissioner for Human Rights) actief in Zuid-Servië. Dit orgaan houdt o.a. toezicht op de situatie van de mensenrechten in Zuid-Servië.

Over het algemeen kan overigens worden gesteld dat de situatie in uw regio zoals u ze schetst, u verklaarde o.a. dat vele Albanezen uit uw dorp nog steeds het slachtoffer werden/ worden van fysiek geweld (CGVS-gehoorverslag p. 9), niet in overeenstemming kan worden gebracht met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (info in administratief dossier). Daaruit blijkt dat veiligheidsincidenten en/of etnisch geïnspireerde incidenten in de regio uiterst zeldzaam zijn geworden. In ieder geval geeft de algemene veiligheidssituatie voor de etnisch Albanese bevolking in Zuid-Servië anno 2008 op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en is de situatie evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw bewering dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u enkele boetes niet betaald zou hebben en daardoor gearresteerd zou kunnen worden (CGVS-gehoorverslag p. 10) dient te worden gesteld dat dit problemen zijn van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en dan ook niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

De andere door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw licna karta en uw rijbewijs bevestigen louter uw identiteit, maar die stond nergens ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker gaat verder in op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt overigens niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Derhalve stelt de Raad vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.2.2.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel aan dat het logisch is dat hij geen hulp is gaan zoeken bij de politiediensten nu hij precies problemen had met de plaatselijke autoriteiten. Waar hem wordt verweten dat hij geen contact heeft genomen met de talrijke aanwezige niet-gouvernementele organisaties, stelt hij geen weet te hebben van dergelijke organisaties. Bujanovic is nog een eind verwijderd van Depce, zo betoogt hij, en in Depce zelf is noch enige niet-gouvernementele organisatie, noch een multi-etnische politiemacht actief. De enige politiemacht die er actief is heeft hem meerdere keren mishandeld omwille van zijn etnische afkomst.

2.2.2.2. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aantonen dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, aannemelijk maken waarom hij dat niet deed. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of

organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Daargelaten de vraag of het feitenrelaas met de waarheid overeenstemt, zou in de door verzoeker geschetste omstandigheden kunnen worden aangenomen dat hij zich niet zou kunnen wenden tot de plaatselijke politie om klacht in te dienen tegen enkele leden van het korps.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de rechterlijke macht in Servië belast is met het toezicht houden op de naleving van de mensenrechtennormen door de staat en al zijn organen en instellingen, dat er tal van niet-gouvernementele organisaties actief zijn die rechtshulp bieden aan personen van wie de mensenrechten werden geschonden, dat in de regio een multi-etnische politiemacht actief is onder meer om de belangen van de etnische Albanezen beter te kunnen behartigen en dat sedert 13 augustus 2001 in Bujanovic een kantoor werd geopend van het Ministerie voor Nationale en Etnische Minderheden waar burgers uit Preshevë, Medvegje en Bujanovc terecht kunnen met hun klachten en bezwaren ten aanzien van de schending van burger- en mensenrechten.

Niettegenstaande de vaststelling dat uit de stukken van het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat in Bujanovc een kantoor zoals voormeld zou zijn gevestigd, en de bestreden beslissing op dat punt dan ook niet kan worden bijgetreden, blijkt dat de overige in de beslissing opgesomde initiatieven en mogelijkheden voor burgers die van oordeel zijn dat hun burgerrechten zijn geschonden, wel degelijk terug te vinden zijn in de door de verwerende partij bijgevoegde stukken. Van verzoeker kon derhalve in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich zou informeren met het oog op het inroepen van de bescherming van de hogere autoriteiten. Verzoekers bewering dat hij niet op de hoogte was van de mogelijkheden doet hieraan geen afbreuk, en is niet van aard om aannemelijk te maken dat hij ernstige inspanningen heeft geleverd teneinde zich verzekerd te weten van de bescherming in zijn land van herkomst. Dit klemmt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Albanezen 90 % van de bevolking uitmaken in Preshevë en verzoeker zich derhalve in alle redelijkheid moest kunnen wenden tot de leden van zijn eigen bevolkingsgroep om zich in te lichten. Verzoeker heeft dan ook niet aangetoond dat de overheden in zijn land van herkomst onwillig of niet bij machte zouden zijn om bescherming te verlenen.

2.2.3.1. Verzoeker voert in een tweede onderdeel aan dat waar de verwerende partij stelt dat veiligheidsincidenten of etnisch geïnspireerde incidenten in de regio uiterst zeldzaam zijn geworden, dit niet uitsluit dat ze toch nog voorvallen, en dat zij heeft nagelaten te verifiëren of zijn verhaal al dan niet klopt. Hij beweert dat de Commissaris-generaal ten onrechte de situatie van een regio gelijkgesteld heeft aan de concrete situatie van verzoeker waardoor de beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

2.2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij, op grond van het feit dat verzoeker geen elementen aanbrengt die zijn asielrelaas zouden kunnen ondersteunen, samengenomen met de objectieve informatie in het administratief dossier, die door verzoeker niet in concreto wordt betwist en waaruit blijkt dat veiligheids- of etnisch geïnspireerde

incidenten in Zuid-Servië uiterst zeldzaam zijn geworden, genoegzaam heeft kunnen oordelen verzoekers bewering dat vele Albanezen uit zijn dorp nog het slachtoffer zijn geworden van geweld omwille van hun etnische origine niet overeenstemt met de beschikbare informatie.

2.2.4. Ten slotte stelt de Raad vast dat het pertinente motief in de bestreden beslissing, met name dat zijn bewering dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij enkele boetes niet betaald heeft en daarom gearresteerd zal worden, een probleem van louter strafrechtelijke aard betreft en bijgevolg niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, noch onder deze van de subsidiaire bescherming, ongemoeid laat, zodat het als niet betwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de beide onderdelen van het middel ongegrond zijn. De verwerende partij heeft genoegzaam, op grond van een afdoende en pertinente motivering, kunnen besluiten tot de aangevochten weigeringsbeslissing. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch, gelet op het feit dat hij geen andere elementen aanvoert dan deze van zijn asielrelaas, dat hij voldoet aan de criteria opdat hem de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend. Zijn stelling ter zitting dat hij andere elementen die van belang zijn voor de beoordeling van zijn asielrelaas niet heeft verteld tijdens zijn gehoor, vindt geen steun in het verzoekschrift. Op grond van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de procedure schriftelijk is en geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn, kan met deze opmerking dan ook geen rekening worden gehouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.